

gjorde opmærksom paa, hvad man skulde forstaa ved Respekt, og han gjorde tillige opmærksom paa, hvorledes den Respekt skulde vises; det er ikke alene ved en Hilsen, det sker, men der er flere andre Former, hvorunder den kan vises. Nu foreslaar man Paragrafens Betegnelse „Hæder“ ombyttet med „Respekt“. Naar der i Paragrafen skulde staa: Den, som forsætlig eller af Mangel paa pligtstyldig Agtpaaagivenhed undlader at hilse sin Overmand, straffes saaledes og saaledes, saa vilde jeg endda sige, at der var meget mindre Betænelighed ved Vædringsforslaget Nr. 72 a; men naar de ærede Medlemmer, samtidig med, at de ville fritage for Forpligtelsen til at hilse en civilklædt Overmand, tillige foreslaa at indsette Ordet Respekt, tror jeg, at de selv maa indrømme, at det vil være endnu vanskeligere at gaa ind paa deres Vædringsforslag. Det kan jo ikke være tilstedeligt at bemyndige den Undergivne til lige overfor en civilklædt Overmand at vise Mangel paa den styrbige Respekt. De ærede Herrer i Udvalget, som have udtalt sig om dette Spørgsmaal, have væsentligst betragtet det fra de Meniges Standpunkt, men det er jo ikke alene for de Menige, at denne Straffelov gjælder, den gjælder jo for alle Militære fra Menige og til det højeste Løppunkt paa den militære Trappetige, og ærede Medlemmer ville dog vist indrømme, at naar man ser det fra Officerskorpsets Standpunkt, vilde det være lidet tilraadeligt at gaa ind paa en Bestemmelse som den, der er foreslaaet af det ærede Udvalgs Flertal under Nr. 72 a. Det kunde let føre til en Slappelse af Disciplinen, til en mindre god Tone blandt Officerskorpset ved en Afdeling, og det vilde foruden den Skade, det kunde medføre for Officerskorpset, upaatvilelig ogsaa medføre Skade for de Menige, der staa ved denne Afdeling. Kun, hvor der er en stærk Disciplin i Officerskorpset, kunne de Menige vente, at Disciplinen ned ad til kan blive opretholdt paa den Maade, hvorpaa den skal og bør opretholdes; thi i den strenge Disciplin i Officerskorpset ligger der for den Menige en Garanti for, at han altid vil blive behandlet retfærdigt og i Overensstemmelse med de gjældende Bestemmelser. Jeg tillader mig derfor at tilraade det ærede Thing at forkaste Vædringsforslagene under Nr. 72 a. og b. og vedtage Vædringsforslaget under Nr. 73, idet jeg virkelig ikke er i Stand til at gaa ind paa de førstnævnte Vædringsforslag. — Der er under Nr. 74 af Udvalget stillet et Vædringsforslag til § 121, som gaar ud paa, at der som

nyt Punktum tilføjes: „Som formildende Omstændighed anses det derimod, naar Overmanden i de under §§ 118 til 120 nævnte Tilfælde ikke tillige er Vedkommendes Foresatte.“ Dette synes at følge saa ligefrem af sig selv, at jeg netop deri ser en Betænelighed ved at gaa ind paa Vædringsforslaget, idet det, naar man tilføjer dette, let kan give Anledning til, at der bliver lagt for megen Vægt paa den deri berørte Omstændighed. — Vædringsforslaget under Nr. 75 skal jeg tiltræde; det er en Rettelse, der er foretaget af det ærede Udvalg efter Samraad med mig. — Vædringsforslaget under Nr. 76 kan jeg ligeledes tiltræde. — Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) gjorde en Hensøgning til mig i Anledning af § 125, som handler om, hvorledes Krigsfanger blive at straffe. Det ærede Medlem meddelte, at han tidligere havde været betænkt paa at stille et Vædringsforslag dertil, men at han havde fundet sig foranlediget til ikke at gjøre det, medens han dog ikke vilde undlade at henlede Krigsministerens Opmærksomhed paa dette Forhold og ønskede en Udtalelse fra Krigsministeren derom. Jeg tror virkelig ikke, at man behøver at sætte en saadan Bestemmelse ind i Straffeloven som den, det ærede Medlem tidligere havde tilsigtet, eller i væsentlig Grad at henlede Krigsbestyrelsens Opmærksomhed paa dette Forhold. Det følger af sig selv, at man ogsaa overfor Krigsfanger vil gaa frem paa en human Maade, men Straffebestemmelser maa der være for dem, for at man kan opretholde Ordenen blandt dem, og at man da anvender den danske Straffelovs Bestemmelser, er naturligt. Man vil naturligvis søge at gjøre dem disse Bestemmelser begribelige, saavidt det staar i Ens Magt, og at gjøre dem bekendt med, hvilke Regler det er, som skulle overholdes. Det ærede Medlem mente, at man, hvis man f. Ex. skulde faae russiske Krigsfanger, itide maatte se at træffe Foranstaltninger i saa Henseende. Man maatte da vistnok ty til en Translatørs Hjælp, men det vilde ikke være nok, at man op slog den danske Straffelov i de Kvarterer, hvor Krigsfangerne vare anbragte, idet det kunde hændes, at man fik Krigsfanger fra den Del af det russiske Rige, hvor man ikke er saa vidt fremme i Oplysning, at de vilde være i Stand til at læse. — Jeg kommer nu til de Vædringsforslag, som under Nr. 77 a. af et Mindretal og under Nr. 77 b. af det hele Udvalg ere stillede til § 130. Udvalget har foreslaaet, at der efter 2det Stykke